

oven i Købet skulle høre netop af Ordføreren for dette Parti, at det er os, som ikke bør staa saa stift paa vor Anskuelse, men at vi bør være føjelige og bøjelige, det forekommer mig dog at være noget, som rækker udover det, som Rimelighed og Sømmelighed ellers byder at bruge i en Forhandling.

Jeg vender efter disse Digressioner tilbage til mit Emne og siger, at naar vi stille vort Forslag, gøre vi det, fordi denne Sag er bitter Alvor for os. Der er mange i dette Ting, der forleden var Tilhørere oppe i det andet Ting og hørte paa Forhandlingen der. Jeg er ganske overbevist om, at denne Forhandling har gjort et dybt Indtryk paa dem. Jeg tror ogsaa, at det gjorde et dybt Indtryk paa den ærede Minister, hvis jeg ikke tog meget fejl. Og det, som særlig gjorde Indtryk, var netop den Maade, hvorpaa en højt anset Mand, der hele sit Liv igennem i Gerning har lagt for Dagen, ikke i Ord, men i Gerning, at for ham er Fædrelandskærlighed ikke tomt Mundsvejr, stod op og sagde, hvad det var for Følelser, som denne Sag vakte i ham, og i gribende og lidenskabelige Ord forklarede, hvorfor han mente sig af den bitre Nød tvungen til at undlade at stemme mod det, som han ansaa for den største Ulykke for sit Land. Jeg tror, at det Indblik i den Sjælekamp eller Sjæle kval, som dette Valg vakte hos denne Mand, gav en Forestilling om, at det ikke var parlamentarisk Leg og Spas og Kamp om Magten, men noget alvorligt, det drejede sig om. Jeg vil tillade mig med den ærede Formands Tilladelse at læse et Par Linier op af, hvad det ærede Medlem sagde i Landstinget. Han sagde: „De Følelser, der besjæle os, sammenligner jeg med dem, som Landets Repræsentanter følte, da de maatte bekræfte Fredslutningen i 1864. Men der er den Væsenforskel, at den Gang var det Danmarks Fjender, der efter en blodig og haabløs Krig fremtvang den ydmygende Beslutning om Afstaaelsen af det danske Sønderjylland til fremmede Magter. Nu er det saakaldte Forsvarsvener med Forsvarsministeren i Spidsen, der i første Række tilføje Landstinget en aldeles urimelig, meningsløs og unødvendig Ydmygelse ved at kræve Nedlæggelsen af Landbefæstningen om 12 Aar — for til Gengæld at sælge os de mest nødtørftige Midler til vort Fædrelands Forsvar.“ Denne Mand ligner os andre, alle os Nordboere deri, at han plejer at være sindig, rolig og stiltfærdig, han hader at lægge sine

Følelser for Dagen og give Indblik i, hvad der foregaar i hans Hjerte, men Situationen drev ham til at sige disse Ord. Jeg tror, at denne Mand gav baade Landstinget og alle os andre en Forestilling om, at det, man her brutalt tvinger igennem, det kan ikke være til Lykke for Landet; det kan intet være, der vækker den Slags Kamp hos Folk, som det har vakt hos en af vort Fædrelands bedste og mest rettænkende Sønner.

Naar jeg nævner disse Ord her og gentager dem, er det, fordi jeg vil sige, at det er selv samme Følelser, som føre os til vor Holdning i denne Sag. Det er en lidt anden Holdning end den, denne Mand og hans Meningsfæller have indtaget i Landstinget, ganske vist. Resultatet kan jo være forskelligt hos de forskellige Mennesker efter medfødte Anlæg, efter Temperament og Karakter. Det er ikke det, det kommer an paa. For mit Vedkommende skal jeg ikke udtale nogen Kritik desangaaende, jeg respekterer det, som en alvorlig Overvejelse og Sjælekamp fører til ogsaa hos andre, selv om ogsaa det bliver noget andet end det, jeg mener, det er rigtigt at gaa til. Naar vi have stillet dette Forslag og agtø at fastholde det og ville stemme for, at Paragraffen skal udgaa, og hvis det forkastes, da ville stemme mod hele Loven, er det netop, fordi vi nære ganske de samme Følelser, og fordi vi finde, at disse Følelser blev korrekt udtalte uden nogen som helst Overdrivelse netop ved de anførte Ord. Vi ere nøjagtig af samme Anskuelse om det, der her brutalt søges paatvunget Landet og Nationen. Vi tør ikke stole paa, at den foreslaaede Nedlæggelse, som sagt i det andet Ting, vil blive en Papisforanstaltning. Vi tør heller ikke se saa lyst paa Nedlæggelsen, at, som det er sagt her, § 3 i Virkeligheden bare betyder, at der er givet Tilsagn om, at vi beholde Fæstningen i 12 $\frac{1}{2}$ Aar. Der staaer, at den skal nedlægges efter 12 $\frac{1}{2}$ Aar, og vi tør ikke se bort fra disse Ord. Det er en alvorlig Sag for os. Det er efter vor Mening en Ulykke for Landet. De Herrer kunne have en anden Mening, men det er nu vore Motiver, og derfor ønske vi at stemme for Ændringsforslaget og ønske, hvis vi formaaede det, samtidig at standse hele Forslaget. Jeg siger det rent ud, det er vor Hensigt. Vi forstaa vort Ansvar. Vi stille vort Forslag klart og aabent, og vi vilde søge at tilintetgøre Loven i den foreliggende Skikkelse, hvis det paa nogen Maade kunde lykkes os. Og hvis det ikke kan lyk-